

Horváth Viktor

Möbion

Második kiadás

© *Horváth Viktor, 2018*

Most

Jelentést hoznak Metatronnak, a fővezér elhúzza a műszeme előtt a lyukkártyát, állítgatja a zoomot, aztán le-sújtva mondja:

– Úgy tűnik, a Lineáris Övezetben összeomlófélben vannak az állásaink. Alakulataink felbomlottak, és szervezetlenül özönlének vissza a nyitott határon. A gépek nagy része odaveszett, az infiltrátorok zöme dezintegrálódott, vagy lebukott és fogságba esett, átállt vagy menekül.

- Ezt a szégyent!
- Tennünk kell valamit.

- És mi van, ha semmit nem teszünk?
- Monszinyóre ezt nem gondolhatja komolyan. A protagonisták nem fognak megállni a határon. Az Övezet után a Külső Birodalom következik, aztán legvégül Oblivium, és akkor minden elveszett – mondja a sztároszta.
- Feltárult a vég ásító torka, és mi csúszunk.
- Maga az oka! Monszinyóre cseszett el mindent – Parsadversa nem ártall az ujjával mutogatni rám mindenki előtt –, elárult bennünket. Csak azt tudnám, hogy hogyan.
- Igazgató, megkövetelem a tiszteletet!
- Tisztelet, mi? – Parsadversából árad a gyűlölet, ám Adarmelek nyugodt marad:
- Összegezzük, amit tudunk. Monszinyóre katasztrophé közben möbiotronos befolyásoltság alá került, a templomban pedig zűrzavar tört ki, ahogy máskor is, minden katasztrophé közben. Atyám a végtelenítő hatásának gyengülésével magához tért, de addigra a lakosztályában volt, és közben életbe lépett a birodalmi vészriasztás. Továbbá monszinyóre nem emlékszik, hogy mi történt. Mit tehetünk?
- Sötét, ragacsos pára a sötétszürke horizonton; a tépett felhők oldalából ki-kibukkanva egy járőrgép repül.
- Vissza kell töltenie – mondja Metatron.
- Na, azt már nem – érzem, hogy végighullámszik rajtam a zsibbadtság, reszketek és émelygek.
- Márpedig igen. Csak úgy derül ki, hogy fényességed mit művelt.
- Hallgatnak, várnak, forog az agyuk, aztán Babajaga kimondja, amire a többiek is gondolnak.
- Ha visszatölt, és megint átmegy, még tovább ronthatja, amit elrontott.
- Vele megyek. Én leszek a moderátora – jelentette ki Metatron.

– Rettenetes uram csak ne akarjon átmenni. Minek akar odamenni? Még a végén meggondolná magát, és visszaállna a belső birodalmiakhoz. Jobb, ha nem az megy vissza titkos bevetésre, aki nemrégén állt át hozzánk.

– Nem bízik bennem?

– Nem. Aki elárulta az első hazáját, az elárulja a másodikat is.

– Csakhogy itt mindenki úgy állt át. Ha nem tévedek. A protagonistáktól.

Erre nem szóltak, csak néztek merészen.

Nem véletlenül aggódnak. A möbiotron feltalálása utáni lelkesedés hamar elmúlt, mikor a szert éles bevetésen leteszteltük.

A teszt

Nem sokkal a Második Nagy Háború előtt történt. Előbb egy fogoly biót küldtünk át, persze nem tért vissza, aztán egy antagonista küzdőt, aztán egy minősített infiltrátort, aztán egy magas rangú tisztet, egy második küzdőt, és egyikük sem tért vissza.

– Akkor ezt is magam csinálom – mondtam én.

Gondosan választottam ki a gépet. Az Egér osztályú felderítők a leggyorsabbak, de minimális a védelmük és a fegyverzetük, a Varjú modellek erősebbek, de túl nagyok, és viszonylag nehezen manőverezhetők, a nagy támadógépek pedig szóba sem jöhettek. Végül egy új generációs Legyet töltettem fel. A Légy klasszikus futárgép. Valamivel lassabb, mint a Varjú és a vadászok, mint például a nagy pusztító erejű Macska, de váratlan irányváltoztatásokra, kiszámíthatatlan cikcakkmozgásra tervezték, és az összes modell közül ez a legkisebb, tehát a legnehezebben észlelhető; a Légy kitinköpenye legalább

közepesen védi a pilótát a vegyi és mechanikus támadásoktól, és az ellenséges detektorok nehezen érzékelik. A hatótávolsága is közepes, de a feladathoz ekkor több nem is kellett.

A Szent Gubernatóriummal átmentünk a kutatóközpontba, levetköztem, bekenettem a testem zsírral, szarupáncélt húztam, aztán felnyomattam a möbiotronkúpot. Beszíjaztattam magam a Légybe, felszálltam, és elindultam befelé. Ájulás nélkül jutottam át a határon, hála a szernek – vagy inkább átok rá. Akkor először láttam meg, milyen az átlépés úgy, hogy eszméletemnél vagyok. Iszonytató. Mint amikor hajnalban fáradtan haza szeretnénk érní, de az út beláthatatlanul hosszú és sivár. Mint amikor a kimerültségtől fázva szeretnénk végre megpihenni, de az otthon kulcsát nem találjuk, és nem is fogjuk megtalálni. Mint amikor fekete óceánban fuldoklunk fekete ég alatt, és nem mentenek ki, mert a hajót elfoglalta. Valaki. Bennünk pedig elárad a dac: akkor legyen minden még rosszabb.

Az átlépéshez ötletes módszert találtunk. A Lineáris Övezet irányai korlátozzák a mozgást és az érzékelést, a mi eljárásunk pedig éppen ezt használja ki: az irányokat. A biók térképeket rajzolnak, hogy a szemükkel tájékozódni tudjanak, és ezeken a rajzokon színekkel jelölik a folyadéktömegek felszínéhez viszonyított szintkülönbségeket, a színek jelentését pedig oldalt, egy kis táblázatban magyarázzák meg. Ott áll a felirat: *Magasságok és mélységek*. A jelmagyarázat legsötétebb kék négyzetecskéjének megfelelő színű helyen tudunk átlépni a Külső Hatalmi Birodalomból a Lineáris Övezetbe, és visszafelé is ezen át tudunk hazajutni a legegyszerűbben. Ha nincs a közelben ilyen mély fekvésű hely, akkor nem marad más, valamilyen tektonikus törésvonalat kell keresni, vagy bármilyen helyet, ahol a kőzetréteg nem folytonos.

A határon a Légy rázkódott, a kitinköpenye felizzott a nehézszeccskékkel való ütközéstől, kitorment a szilárd kéregből, bele a sötét lébe, onnan fel és fel, kirobbantam a légkörbe, aztán gyorsan megcéloztam az exoszférát, mert egy percet sem akartam felszínközelen tölteni: a Lineáris Övezetben kiszámíthatatlanul hemzsegek a protagonista felderítők. Akkor a biók térképei szerinti övezeti irányok legnagyobb magasságát jelölő szín kellett gyorsan; a magashegységi sötétbarna, és még afölött, a hóhatárt jelző fehér; hamar rákerestem, fehér, beszívott az Övezet fölötti ég, aztán az exoszférában kikapcsoltam a hajtóművet, és hagytam, hogy a Légy egyenletesen ússzon a maga lendületével. Sorra elhagytam a bolygók egeit, aztán megálltam az utolsó héj előtt. Ez a csillagok ege, trigonális rendben megkristályosodott szilícium-dioxidból készült, és lassan mozgott a fejem felett, egészen közel a Légyhez. Vártam, csönd volt, úszott, mozgott mellettem az óriás ívű lemez, finoman sustorgott és korgott, borzasztó érzés volt, mégis vonzott; olyasmiket éreztem, mint akkor régen, a lázadáskor.

Itt-ott kisebb-nagyobb lyukak vannak ezen a nagy gömbhéjon; ezeken a lyukakon, kör alakú nyílásokon tör ki a fény odaátról. Illetve be az Övezetbe. Illetve nem érdemes ennek a megfogalmazásával bajlódni; *ki* és *be*, ezek a nézőpontok a Belső Hatalmi Birodalom tájékán nem érvényesek, csak nálunk és a bióknál.

Odaát, a végtelen égben hullámzó fény sűrű, pusztító, és elviselhetetlen erejű; felbomlik benne minden nehézszeccske, csak kockázatos dimenzióváltással léphetünk át, a dimenzióváltás során szétesik, majd újrakonstruálódik a szervezetünk, és ez a möbiotron alkalmazása előtt mindig öntudatvesztéssel járt.

Vártam, még mindig vártam, már nem tudom, meddig. Ez a Lokusz Provizoriké, a Belső Hatalmi Biroda-

lom előtti intervallum, itt problémás az időérzékelés, bizonytalanra válik a távolság és a közelség, viszonylagossá a sebesség és a mozdulatlanság, a forgás és az egyirányúság.

Az optikai szűrőrendszeren át hunyorogva néztem, ahogy közeledik az a nagyobb lyuk, amit az átjutáshoz kinéztem magamnak, jött, lassan úszott, és én láttam, hogy át fog félni rajta a Légy, és nem is nagyon kellett célozgatni, mert a lyuk máris szívott maga felé. Rémes érzés. Az ilyen, belső birodalmi tüzet okádó nyiladékok felfoghatók izzó gömbökként is, amelyek testek, amelyeknek neki lehet ütődni, és amelyeken összetörnénk, ha már a közelükben nem égnénk el a fénytől. Nem tudom, meddig tartott, csak úszott felém a lyuk, én irányba állítottam a jármű orrát, és egy impulzust küldtem a hajtóműbe, valami reccsent belül, eltört, villanás, aztán újra csend. Átjutottam. Az itteni testem nyilván vak volt, mert már semmi nem bántotta a szememet, visszanézve a szféra lemezében mozgó lyuk is fekete volt, tudtam, hogy majd úgysem találom meg, és ha vissza akarok térni, másik fekete lyukat kell keresnem.

És feltárult a Belső Hatalmi Birodalom. A Habitátum Infinité. Gyűlölöm.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2018-ban
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Schmal Alexandra
Korrektor Zöldhegyi Sarolta
A kötetet Pintér József,
a borítót Horváth Tamás tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 8978
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3777 5